

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 43/2019-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. januára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom JUDr. Ivom Babjakom, Sovietskych hrdinov 200/33, Svidník, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 63/2016 z 29. júna 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ivom Babjakom, Sovietskych hrdinov 200/33, Svidník,

ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf 63/2016 z 29. júna 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 4 S 37/2015 zo 7. apríla 2016 zamietol žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1087212/2015 z 3. júla 2015 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Prešov č. 16608/2015 zo 6. marca 2015, ktorými bol sťažovateľovi ako daňovému subjektu podľa § 68 ods. 5 a 6 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „daňový poriadok“) určený rozdiel dane v sume 5 258,54 € na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2012 a zároveň mu bola vyrubená daňová povinnosť na dani z pridanej hodnoty v sume 1 836,77 €. Najvyšší súd (napadnutým) rozsudkom sp. zn. 5 Sžf 63/2016 z 29. júna 2017 na základe odvolania sťažovateľa označený rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil podľa druhej vety § 250ja ods. 3 v spojení s § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu garantovaného prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a svoju sťažnosť odôvodňuje okrem iného takto:

«V písomnej žalobe zo dňa 17. 09. 2015 sme namietali zákonnosť postupu správnych orgánov (Daňového úradu Prešov a Finančného riaditeľstva SR) pri výkone daňovej kontroly a v následnom daňovom konaní. Zdôraznili sme, že rozhodnutie o prerušení daňovej kontroly č. 9711401/5/1386543/2013/Med zo dňa 12. 04. 2013 je zaťažené neodstrániteľnou vadou zákonnosti a nemožno ho považovať za zákonné, pretože neobsahuje podstatnú náležitosť uvedenú v § 61 ods. 3 Daňového poriadku, a to neuvedenie dňa, od ktorého je kontrola prerušená.

... Rozhodnutie, ktoré neobsahuje podstatnú náležitosť uvedenú v zákone, nemožno považovať za zákonné a nemôže mať za následok vznik, zmenu alebo zánik zákonných právnych skutočností. Ak by daňová kontrola bola prerušená zákonným spôsobom, t. j. rozhodnutie o jej prerušení by bolo vyhotovené v súlade s ustanovením § 61 ods. 3 a § 63 ods. 3 a 5 Daňového poriadku, bola by mala za následok účinky uvedené v § 61 ods. 5 Daňového poriadku - lehota na vykonanie daňovej kontroly by neplynula. Keďže predmetné rozhodnutie o prerušení daňovej kontroly nebolo vyhotovené zákonným spôsobom [vo výroku rozhodnutia absentuje deň, od ktorého je kontrola prerušená - porušenie § 61 ods. 3 Daňového poriadku, a tiež vo výroku rozhodnutia absentujú údaje podľa § 63 ods. 3 písm. c) Daňového poriadku - porušenie § 63 ods. 3 písm. d) Daňového poriadku], nemá za následok neplynutie lehoty na vykonanie daňovej kontroly.

Skutočnosť, že samotné Finančné riaditeľstvo SR považuje absenciu vyššie citovaných údajov vo výroku rozhodnutia o prerušení daňovej kontroly za tak závažné pochybenie prvostupňového správneho orgánu pri správe daní [§ 2 písm. a) Daňového poriadku], že napĺňa znaky opodstatnenia zrušenia takéhoto rozhodnutia, preukazujú aj niektoré rozhodnutia Finančného riaditeľstva SR, ktoré pripájame v prílohe.

V prílohe tiež pripájame rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 S/29/2016 zo dňa 22. 03. 2017, ktorým krajský súd zrušil rozhodnutie Finančného riaditeľstva SR o určení rozdielu dane z dôvodu nedodržania zákonnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly, pričom k tomuto nedodržaniu lehoty došlo podľa súdu z dôvodu nezákonného vyhotovenia rozhodnutia o prerušení daňovej kontroly. Finančné riaditeľstvo SR akceptovalo odôvodnenie predmetného rozsudku a proti nemu nepodalo kasačnú sťažnosť.

K vyššie uvedenej právnej argumentácii sťažovateľa sa krajský súd vyjadril tak, že v rozsudku sp. zn. 4 S/37/2015 zo dňa 07. 04. 2016 uviedol, že „absencia dátumu nemala vplyv na zákonnosť rozhodnutia, resp. následného postupu správcu dane“ a že „túto údajnú nezákonnosť rozhodnutia mal žalobca možnosť namietat’ v rámci podaného opravného prostriedku proti prvostupňovému rozhodnutiu o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty.“

Keďže takéto odôvodnenie rozsudku nepovažoval sťažovateľ za zákonné, resp. považoval ho za vyhotovené v rozpore s § 157 ods. 2 O. s. p., podal proti tomuto rozsudku Krajského súdu odvolanie zo dňa 13. 06. 2016...

... Z ustálenej judikatúry ústavného súdu je nám ako sťažovateľovi známe, že v prípadoch, v ktorých sa chce súd odchyliť od predošlého právneho názoru, či už uvedeného v rozhodnutí nižšieho súdu alebo od ustálenej judikatúry, je jeho obligatórnou povinnosťou uviesť dostatočné a presvedčivé dôvody pre tento odklon. Pravidlo, že kto sa chce odchyliť od súdneho precedensu alebo ustálenej judikatúry, musí pre odklon uviesť dostatočný dôvod (a teda nesie bremeno argumentácie), je považované za jedno zo základných pravidiel racionálnej právnej argumentácie. Z rozhodnutia sťažnosťou napadnutého rozsudku nám nie je vôbec známe, s akými metódami právneho výkladu odvolací súd pracoval, keď v bode 51. uviedol, že „neuveďenia dňa, od ktorého je kontrola prerušená, nie je možné s prihliadnutím na právnu úpravu prerušenia daňového konania túto námietku považovať za majúcu za následok nezákonnosť predmetného daňového konania a teda dôvod na zrušenie preskúmaného rozhodnutia žalovaného a správcu dane“ a aké úvahy ho viedli k tomu, že v bode 57 uviedol, že „bola dodržaná zákonná lehota daňovej kontroly.“ Ved' ako mohla byť zákonná lehota na vykonanie daňovej kontroly dodržaná, keď rozhodnutie o jej prerušení nebolo vyhotovené v súlade so zákonom a z toho dôvodu nemalo za následok neplynutie lehoty na vykonanie daňovej kontroly. Podľa nášho názoru sa Najvyšší súd SR odmietol zaoberať právnu argumentáciou, ktorú sme použili na podporu našich námietok uvedených v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu a takýto postup najvyššieho súdu považujeme za svojvoľný, arbitrárny, ktorý je v rozpore s ustanovením § 157 Občianskeho súdneho poriadku a § 139 Správneho súdneho poriadku.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, a to najmä nedostatočným odôvodnením rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Sžf/63/2016 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. júna 2017 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžf/63/2016 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. júna 2017 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžf/63/2016 zrušuje a vec mu v račia na ďalšie konanie. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch a o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s ustálenou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

V posudzovanej veci sťažovateľ (v podstate) namieta, že najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku dostatočným spôsobom nevysporiadal s jeho výhradou týkajúcou sa (ním tvrdenej) nezákonnosti rozhodnutia daňového úradu o prerušení daňovej kontroly, v dôsledku ktorej (podľa sťažovateľa) došlo v jeho veci k uplynutiu zákonom ustanovenej lehoty na vykonanie daňovej kontroly ešte pred jej ukončením.

Ústavný súd v kontexte námietok sťažovateľa v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Najvyšší súd v napadnutom rozsudku k označenej výhrade sťažovateľa najmä uviedol:

„Pokiaľ žalobca namietal nezákonnosť rozhodnutia spočívajúcu v tom, že rozhodnutie správcu dane č. 9711401/5/1386543/2013 z 12. 04. 2013 neobsahovalo podstatnú náležitosť uvedenú v ustanovení § 61 ods. 3 Daňového poriadku t. j. neuvedenia dňa, od ktorého je kontrola prerušená, nie je možné s prihliadnutím na právnu úpravu prerušenia daňového konania túto námietku považovať za majúcu za následok nezákonnosť predmetného daňového konania a teda dôvod na zrušenie preskúmaného rozhodnutia žalovaného a správcu dane.

... Podľa § 61 ods. 3 Daňového poriadku konanie je prerušené dňom uvedeným v rozhodnutí o prerušení konania. Tento deň nemôže byť skorší ako deň, kedy bolo rozhodnutie odovzdané na poštovú prepravu alebo odoslané elektronickými prostriedkami, v prípade doručovania rozhodnutia zamestnancami správcu dane tento deň nemôže byť skorší ako deň jeho doručenia. Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať odvolanie.

Podľa § 61 ods. 4 Daňového poriadku správca dane pokračuje v daňovom konaní z vlastného podnetu alebo na podnet účastníka daňového konania, ak pominuli dôvody, pre

ktoré sa konanie prerušilo, alebo ak uplynula lehota uvedená v odseku 2. Pokračovanie v daňovom konaní správca dane písomne oznámi účastníkom konania.

Podľa § 61 ods. 5 Daňového poriadku ak je daňové konanie prerušené, lehoty podľa tohto zákona neplynú.

Správca dane vydal rozhodnutie č. 9711401/5/1386543/2013/Med z 12. 04. 2013 o prerušení daňovej kontroly podľa § 61 ods. 1 Daňového poriadku z dôvodu, že začalo konanie o inej skutočnosti rozhodujúcej na vydanie rozhodnutia, t. j. do získania výsledkov z medzinárodnej výmeny informácií. Rozhodnutie bolo odovzdané na poštovú prepravu 19. 04. 2013 a žalobca ho prevzal 24. 04. 2013. Listom zo 17. 12. 2013 správca dane oznámil žalobcovi, že 06. 12. 2013 pominuli dôvody, pre ktoré bola daňová kontrola prerušená a daňová kontrola pokračuje. Toto oznámenie žalobca prevzal 19. 12. 2013.

57. V danom prípade najvyšší súd skúmal, či mohlo mať neuvedenie dňa, od ktorého bola daňová kontrola prerušená, za následok ujmu na právach žalobcu v daňovom konaní. Napriek tomu, že neuvedenie dňa, od ktorého je daňová kontrola prerušená v rozhodnutí o prerušení daňového konania znamená pochybenie zo strany správneho orgánu, podľa najvyššieho súdu z dôvodu, že bola dodržaná zákonná lehota daňovej kontroly nemožno považovať dané pochybenie za vadu majúcu za následok nezákonnosť rozhodnutia daňového orgánu. Ustanovenie druhej vety § 61 ods. 3 Daňového poriadku uvádza, že daňové konanie sa prerušuje dňom uvedeným v rozhodnutí o prerušení konania, pričom tento deň nemôže byť skorší ako deň, kedy bolo rozhodnutie odovzdané na poštovú prepravu. V predmetnom prípade bolo rozhodnutie odovzdané na poštovú prepravu 19. 04. 2013, t. j. daňové konanie nemohlo byť prerušené skôr, než od tejto skutočnosti, určujúcej v danom prípade deň, kedy bola daňová kontrola prerušená. V daňovej kontrole správca dane pokračoval 06. 12. 2013.

Správca dane začal daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty 10. 01. 2013 na základe Oznámenia o daňovej kontrole č. 9711401/5/3838467/2012 z 28. 12. 2012 u žalobcu za zdaňovacie obdobie október 2012. Daňová kontrola bola v zmysle § 46 ods. 9 písm. a/ Daňového poriadku ukončená doručením protokolu o výsledku daňovej kontroly č. 9711401/5/982289/2014/Med zo 14. 03. 2014, ktorý žalobca prevzal spolu s výzvou na vyjadrenia sa ku kontrolným zisteniam 01. 04. 2014. Počítajúc od 10. 01. 2013, v prípade nepretržitého trvania daňovej kontroly by ročná lehota na jej vykonanie mala uplynúť dňa

10. 01. 2014. Vzhľadom na prerušenie daňovej kontroly na obdobie 232 dní, posledný deň na ukončenie daňovej kontroly sa v súlade s ustanovením § 61 ods. 3 a 4 a ustanovením § 27 ods. 3 Daňového poriadku posunul na 30. 08. 2014. Nakoľko pripadol tento deň na sobotu, v zmysle § 27 ods. 4 Daňového poriadku bol posledným dňom lehoty je najbližší nasledujúci pracovný deň, t. j. 02. 09. 2014.

Na základe uvedeného najvyšší súd zaujal záver, že vzhľadom na to, že daňová kontrola neprekročila zákonom povolenú maximálnu dĺžku pochybenie daňového orgánu nemalo za následok porušenie práv žalobcu ako daňového subjektu v daňovom konaní, preto nezakladá dôvod na zrušenie preskúmaného rozhodnutia.“

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti, ako aj k nej priloženej dokumentácie dospel k záveru, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle alebo arbitrárnosti. Vychádzajúc predovšetkým z odôvodnenia označeného rozhodnutia, ktorého relevantné časti už boli citované, ústavný súd konštatuje, že právne závery najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu, týkajúce sa sťažovateľom namietaných skutočností, nemožno hodnotiť ako také, ktoré by popierali zmysel a účel vo veci aplikovaných právnych noriem. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku podľa názoru ústavného súdu dal náležitú odpoveď na odvolacie námietky sťažovateľa a ústavne akceptovateľným spôsobom objasnil, prečo považoval rozhodnutie prvostupňového krajského súdu v jeho veci za zákonné a vecne správne.

Z citovaného vyplýva, že pre posúdenie námietok sťažovateľa je kľúčové, či najvyšší súd ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval § 61 ods. 3 daňového poriadku, podľa ktorého konanie je prerušené dňom uvedeným v rozhodnutí o prerušení konania. Tento deň nemôže byť skorší ako deň, keď bolo rozhodnutie odovzdané na poštovú prepravu alebo odoslané elektronickými prostriedkami, v prípade doručovania rozhodnutia zamestnancami správcu dane tento deň nemôže byť skorší ako deň jeho doručenia. Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať odvolanie.

Z napadnutého rozsudku možno vyvodit', že najvyšší súd sťažovateľom namietané rozhodnutie správcu dane o prerušení daňovej kontroly napriek pochybeniu spočívajúcemu

v neuvedení konkrétneho dňa počiatku prerušenia považoval za zákonné a nemajúce vplyv na práva sťažovateľa ako účastníka daňového konania. Podľa najvyššieho súdu daňová kontrola vo veci sťažovateľa začatá 10. januára 2013 bola prerušená odo dňa odovzdania rozhodnutia správcu dane o prerušení kontroly na poštovú prepravu (19. apríla 2013), pokračovala od 6. decembra 2013, keď pominuli dôvody jej prerušenia, a bola ukončená doručením protokolu o výsledku daňovej kontroly 1. apríla 2014, teda v rámci zákonom ustanovenej jednoročnej lehoty na vykonanie daňovej kontroly (tá v dôsledku prerušenia kontroly na obdobie 232 dní trvala do 2. septembra 2014, pozn.).

Uvedený právny záver najvyššieho súdu týkajúci sa začiatku prerušenia predmetnej daňovej kontroly podľa názoru ústavného súdu vychádza z ústavne udržateľného výkladu a aplikácie ustanovenia § 61 ods. 3 daňového poriadku (v spojení s § 46 ods. 1 daňového poriadku), z ktorého vyplýva, že k prerušeniu daňového konania môže dôjsť najskôr v deň odovzdania rozhodnutia o prerušení konania na poštovú prepravu (resp. v deň jeho odoslania elektronickými prostriedkami alebo v deň jeho doručenia zamestnancami správcu dane, čo však nebol prípad sťažovateľa). Označené ustanovenie daňového poriadku teda umožňuje jednoznačne určiť deň začiatku prerušenia daňového konania, resp. daňovej kontroly, bez ohľadu na to, či správca dane vo výroku rozhodnutia uviedol konkrétny dátum, od ktorého má byť konanie prerušené.

V nadväznosti na už uvedené vo vzťahu ku skutočnosti, že sťažovateľ v posudzovanej veci namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, z ktorej vyplýva, že obsahom označených práv nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude splňať očakávania a predstavy účastníka (resp. strany) súdneho konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne konformný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. Ak to tak je, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí všeobecných súdov, nahrádzať ich svojimi vlastnými, a tak vyslovovať porušenia základných práv (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu v kontexte sťažovateľom uplatnených výhrad nevykazuje z ústavného hľadiska také relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia v sťažnosti označených práv sťažovateľa. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec uvedeného záveru ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru existuje aj ďalší dôvod na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej spočívajúci v tom, že v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri najmä rozsudok Veľkej komory vo veci Jussila proti Fínsku z 23. 11. 2006, sťažnosť č. 73053/01, bod 45; rozsudok Veľkej komory vo veci Ferrazzini proti Taliansku z 12. 7. 2001, č. 447/98, body 24 – 31) daňové spory nespádajú do pôsobnosti čl. 6 dohovoru, a to napriek finančným dôsledkom na situáciu daňových subjektov.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2019